

Σολίστες της περίφημης Φιλαρμονικής της Βιέννης

στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

WIENER MOZARTISTEN

Πέμπτη 5 Μαΐου 2011, Αίθουσα Χρήστος Λαμπράκης

Για όσους δεν μπόρεσαν να εξασφαλίσουν το πολυπόθητο εισιτήριο για να απολαύσουν την διασημότερη ορχήστρα της Ευρώπης στις 22 Ιουνίου 2010 στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, τώρα είναι η ευκαιρία!

Στην Αθήνα επιστρέφουν μετά από 1 περίπου χρόνο οι Σολίστ της εκπληκτικής Φιλαρμονικής Ορχήστρας της Βιέννης (την οποία ο Βάγκνερ είχε χαρακτηρίσει ως την καλύτερη στον κόσμο). Η ορχήστρα «**Wiener Mozartisten**» αποτελείται από Σολίστ της πιο διάσημης ορχήστρας της Ευρώπης, την οποία το ελληνικό κοινό είχε την τύχη να απολαύσει το 2010. Τότε τα περίπου 1900 εισιτήρια για την μοναδική παράσταση στην Αίθουσα Χρήστος Λαμπράκης **εξαντλήθηκαν σε περίπου 3 ώρες** ενώ σχεδόν 4000 φιλόμουσοι παρακολούθησαν την συναυλία από τις ειδικές γιγαντοθόνες στους κήπους του Μεγάρου.

Αλλά και πολλοί είναι οι συμπατριώτες μας που ποτέ δεν χάνουν κάθε 1^η Ιανουαρίου την περίφημη Πρωτοχρονιάτικη συναυλία απευθείας από την Musicverein, όπου φυσικά... παίζει η Φιλαρμονική της Βιέννης.

Οι σολίστες «**Wiener Mozartisten**» έρχονται στην Αθήνα για μια δροσερή, ανοιξιάτικη συναυλία, με έργα Σούμπερτ, Ντβόρζακ και φυσικά... **Μότσαρτ!!**

Εμπνευστής, καλλιτεχνικός διευθυντής και αρχιμουσικός της ορχήστρας είναι ο **Χανς Πίτερ Οσενχόφερ**, έμπειρο και διακεκριμένο μέλος της Φιλαρμονικής της Βιέννης και καθηγητής βιόλας στο Μουσικό Πανεπιστήμιο της Βιέννης.

Η αγάπη τους κι ο ενθουσιασμός τους για την βιεννέζικη μουσική παράδοση, τους ώθησε να δημιουργήσουν ένα μουσικό σύνολο εγχόρδων, που καλλιεργεί την αυστριακή μουσική δεξιοτεχνία, ερμηνεύοντας έργα κλασσικών συνθετών αλλά και σύγχρονων μουσουργών.

Με εκπληκτική τεχνική ακρίβεια, πειθαρχία, εκρηκτική ενέργεια, εκφραστικότητα και δυναμική, οι σολίστες της Φιλαρμονικής της Βιέννης συνθέτουν ένα εξαιρετικά ευέλικτο μουσικό σχήμα, με αξιόλογη δισκογραφική δουλειά, δεκάδες συναυλίες στην Αυστρία, την Ευρώπη και την Ασία και διθυραμβικές κριτικές σε κάθε τους εμφάνιση.

«Ο ήχος τους είναι αισθησιακός· τα τσέλο ακούγονται ιδιαίτερα γλυκά. Η μουσική ξεδιπλώνεται όμορφα και φυσικά» *Richard Scheinin Mercury News 26/02/2011*

Πρόγραμμα

Wolfgang Amadeus Mozart: Divertimento σε ρε μείζονα (KV 136)

Η συναυλία ξεκινά με το αριστουργηματικό Ντιβερτιμέντο σε ρε μείζονα, KV136, το πρώτο από μια συλλογή με έργα για έγχορδα που συνθέσε ο Μότσαρτ, γνωστά ως Συμφωνίες «Σάλτσμπουργκ». Γραμμένο το 1772, έπειτα από ταξίδι του συνθέτη στην Ιταλία, το έργο φέρει σαφείς επιρροές των ιταλικών κοντσέρτων για έγχορδα, τόσο στη δομή (τριμερής) όσο και στο ύφος του.

Franz Schubert: Rondo για βιολί και έγχορδα, σε λα μείζονα, D.438

Πρόκειται για μια από τις λιγότερο γνωστές συνθέσεις του ρομαντικού δημιουργού, η οποία αποπνέει μια χαρούμενη και χορευτική διάθεση.

Wolfgang Amadeus Mozart: Σερενάτα αρ.13 σε σολ μείζονα «Μια μικρή νυχτερινή μουσική» KV525

Σερενάτα για ορχήστρα εγχόρδων σε 4 μέρη, από τα γνωστότερα έργα κλασικής μουσικής. Αποτελεί μια από τις καλλίτερες στιγμές του συνθέτη τόσο σε επίπεδο δημιουργικής έμπνευσης όσο και στον τρόπο γραφής. Στο έργο διαφαίνεται καθαρά το μεγαλείο της τεχνικής και της αξεπέραστης μουσικής ιδιοφυΐας του Μότσαρτ. Η Σερενάτα γράφτηκε στις 10 Αυγούστου 1787, ενώ ενδέχεται να υπάρχει κι ένα «δεύτερο» μέρος που έχει χαθεί (Menuetto und Trio).

Antonín Dvořák : Σερενάτα για έγχορδα σε μι μείζονα, έργο 22

Γράφτηκε το 1875, μια πολύ δημιουργική και ευτυχισμένη χρονιά για τον Ντβόρζακ. Ήταν νιόπαντρος και μόλις είχε αποκτήσει τον πρώτο του γιό. Είχε αρχίσει να αναγνωρίζεται ως συνθέτης και το φάσμα της φτώχειας απομακρυνόταν από την οικογένειά του. Ο Ντβόρζακ συνέθεσε τη Σερενάτα για έγχορδα σε μι μείζονα σε 12 μόλις ημέρες, από τις 3 έως τις 14 Μαΐου 1875, και η πρεμιέρα έλαβε χώρα στην Πράγα, στις 10 Δεκεμβρίου 1876, με μεγάλη επιτυχία.

Λίγα λόγια για τον Μότσαρτ

Ο **Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ** (Σάλτσμπουργκ, 27 Ιανουαρίου 1756 - Βιέννη, 5 Δεκεμβρίου 1791) αποτελεί ένα από τα ιερά τέρατα της κλασικής μουσικής. Μαζί με τον Γιώζεφ Χάυνν και τον Λούντβιχ βαν Μπετόβεν αποτελούν τους σημαντικότερους εκπροσώπους του λεγόμενου "βιεννέζικου κλασικισμού" και του κλασικισμού γενικότερα.

Ήδη από την παιδική του ηλικία ο Μότσαρτ έδειξε ότι διέθετε σημαντικές μουσικές ικανότητες, οι οποίες υποστηρίχθηκαν συστηματικά από τον πατέρα του, έναν από τους καλύτερους μουσικούς παιδαγωγούς της εποχής του. Ιδιαίτερα τα ταξίδια σε χώρους με υψηλή μουσική καλλιέργεια έδωσαν σημαντική ώθηση στη συνθετική δραστηριότητα του μεγάλου συνθέτη και βοήθησαν στη δημιουργία ενός χαρακτηριστικού προσωπικού στυλ.

Ο Μότσαρτ από το τέταρτο έτος της ηλικίας του παρουσιάστηκε στο κοινό, μαζί με την αδελφή του Μαρία Άννα, σαν ένα "παιδί θαύμα". Έδινε πολλές συναυλίες στο Παρίσι, το Λονδίνο, και τη Βιέννη, ενώ έκανε και περιοδείες στην Ιταλία. Ο νεαρός Μότσαρτ ήταν ήδη από τον Οκτώβριο 1769 διευθυντής συναυλίας στην ορχήστρα του αρχιεπισκόπου στο Ζάλτσμπουργκ. Στη Ρώμη απονεμήθηκε στο νεαρό συνθέτη από τον Πάπα ένα παράσημο και έγινε δεκτός σε τάγμα ιπποτών.

Από το 1781 εγκαταστάθηκε στη Βιέννη όπου άρχισε να συνθέτει μανιωδώς. Περίπου τα μισά από τα έργα του γράφτηκαν στα 10 χρόνια της παραμονής του στη Βιέννη. Σύντομα παρουσιάστηκε σαν διοργανωτής συναυλιών, σαν βιρτουόζος πιανίστας αλλά και σαν μέλος ορχήστρας σε ιδιωτικές συναυλίες (ακαδημίες), σαν μαέστρος. Ένα σημαντικό βήμα του Μότσαρτ για την αποδοχή του από την αυτοκρατορική Αυλή απετέλεσε η επιτυχία του με την όπερα "Η απαγωγή από το σεράι" τον Ιούλιο του 1782. Μέχρι το 1785 ο Μότσαρτ συνέθετε κυρίως έργα για πιάνο και μουσική δωματίου (μεταξύ άλλων τα 6 κουαρτέτα εγχόρδων που αφιέρωσε στον Ιωσήφ Χάυδν). Ιδιαίτερα τα κοντσέρτα για πιάνο του Μότσαρτ βρήκαν σημαντική ανταπόκριση στο βιεννέζικο κοινό και αποτελούν μέχρι σήμερα κορυφαίες δημιουργίες, τόσο του ίδιου του συνθέτη, όσο και του μουσικού αυτού είδους γενικότερα.

Η συνεργασία του Μότσαρτ με τον Λορέντσο ντα Πόντε, περίπου από το 1784-85, μετατοπίζει το κέντρο βάρους των συνθετικών δραστηριοτήτων του μεγάλου συνθέτη προς όφελος του δραματικού μουσικού είδους. Το 1785/86 ανέβηκε η όπερα "Οι γάμοι του Φίγκαρο", το 1787 ο "Ντον Τζιοβάννι". Το δεύτερο έργο ανέβηκε για πρώτη φορά με μεγάλη επιτυχία στην Πράγα. Το 1787 διορίστηκε επιτέλους ο Μότσαρτ ως αυλικός συνθέτης από τον Ιωσήφ, αλλά οι εποχές είχαν αλλάξει λόγω του πολέμου με τους Τούρκους και η μουσική ζωή της Βιέννης βρισκόταν σε παρακμή.

Ο Μότσαρτ ήταν ασθενής ήδη από το τέλος του καλοκαιριού του 1791, αλλά στις αρχές Δεκεμβρίου προέκυψε μία δραματική επιδείνωση, η οποία και τον οδήγησε στο θάνατο. Το Ρέκβιεμ, μία παραγγελία του κόμητα Φ.Βάλζεγκ-Στούπαχ, έμεινε ημιτελές. Με εντολή της χήρας του ανέλαβαν να το ολοκληρώσουν αρχικά ο Γ. Έμπλερ και στη συνέχεια ο Φ. Συσμάρ. Αυτή η μορφή του έργου εκτελείται, συνήθως, μέχρι σήμερα.

Φραντς Σούμπερτ

Ο **Φραντς Σούμπερτ** (31 Ιανουαρίου, 1797 – 19 Νοεμβρίου, 1828), ήταν Αυστριακός συνθέτης. Ήταν εξαιρετικά παραγωγικός σε όλη τη διάρκεια της σύντομης ζωής του. Συνέθεσε περισσότερα από εξακόσια Λήντερ (ρομαντικά τραγούδια) καθώς και πολλές συμφωνίες, σονάτες, έργα μουσικής δωματίου, θρησκευτικά έργα, μερικές όπερες και πολλά άλλα έργα.

Γεννήθηκε σε ένα προάστιο της Βιέννης στις 31 Ιανουαρίου του 1797. Ο πατέρας του, ο οποίος ήταν δάσκαλος μουσικής σε σχολείο, του προσέφερε τις πρώτες γνώσεις μουσικής. Στα 11, επειδή ήταν καλλίφωνος, εισήχθη στην Παιδική Χορωδία του Βασιλικού Παρεκκλησίου κατόπιν διαγωνισμού. Εκεί παρέμεινε μέχρι τα 13, και έμαθε επίσης βιολί και πιάνο. Κατόπιν άρχισε να μελετά σύνθεση με δάσκαλο τον Αντόνιο Σαλιέρι και παράλληλα σπούδασε παιδαγωγός στην Ανωτέρα Σχολή.

Από το 1814 ως το 1818 εργαζόταν ως δάσκαλος στο ίδιο σχολείο όπου δούλευε και ο πατέρας του. Το επάγγελμα αυτό βέβαια δεν τον ενδιέφερε καθόλου, ενώ αντίθετα είχε πάρει την απόφαση να ασχοληθεί με τη σύνθεση. Τα χρόνια αυτά ήταν τα πιο παραγωγικά του: συνέθεσε τότε πέντε συμφωνίες, τέσσερις λειτουργίες και όπερες και πολλά Λήντερ.

Από το 1818, όταν εγκατέλειψε το διδασκαλικό επάγγελμα, αφοσιώθηκε στη μουσική και ζούσε κυρίως με τη βοήθεια φίλων, που ζούσαν και αυτοί με μπόέμ τρόπο, χωρίς ουσιαστικά άλλη πηγή εσόδων, εκτός από κάποια ιδιωτικά μαθήματα. Ο κόμης Εστερχάζι τον προσέλαβε εκείνη τη χρονιά για να διδάξει μουσική στις κόρες του. Από τότε ζούσε μόνιμα στη Βιέννη και από το 1820, όταν τα έργα του εκτελέστηκαν για πρώτη φορά δημόσια, είχε τις πρώτες επιτυχίες. Ιδιαίτερα δημοφιλείς ήταν οι

μουσικές βραδιές, γνωστές ως "σουμπερτιάδες", στις οποίες συνόδευε στο πιάνο τον βαρύτονο Μίκαελ Φογκλ, κύριο ερμηνευτή των Λήντερ του.

Αντονίν Ντβόρζακ

Ο Αντονίν Ντβόρζακ (8 Σεπτεμβρίου 1841 - 1 Μαΐου 1904) ήταν Τσέχος συνθέτης της ρομαντικής περιόδου, που χρησιμοποίησε στο έργο του το μουσικό ιδίωμα και τις μελωδίες της Μοραβίας και της γενέτειράς του, Βοημίας. Τα έργα του περιλαμβάνουν όπερες, συμφωνική και χορωδιακή μουσική και μουσική δωματίου. Μερικά από τα γνωστότερα έργα του είναι η Συμφωνία του Νέου Κόσμου, οι Σλαβονικοί Χοροί, το Αμερικάνικο Κουαρτέτο Εγχόρδων και το Κονσέρτο για τσέλο σε Σι ελάσσονα.

Το στυλ του είναι γεμάτο από λαϊκό-εθνικό μουσικό υλικό, συνήθως της πατρίδας του αλλά όχι μόνον. Η μουσική του έχει έμπνευση και φρεσκάδα, γεμάτη από ιδέες, ζωνρή κίνηση, άλλοτε ορμητική και άλλοτε τρυφερή ανάλογα με την επιθυμητή έκφραση. Η τεχνική του ήταν από τις πλέον άρτιες της εποχής του, αν και δεν έφτασε σε νεωτεριστικές ακρότητες όπως άλλοι συνθέτες. Ασχολήθηκε και με το μελόδραμα αλλά οι όπερές του δεν άντεξαν ως τις ημέρες μας. Σε όλο το εύρος του έργου του υπάρχει κυρίαρχο το εθνικό-πατριωτικό στοιχείο, ακόμα και στην προσωπική του ζωή

**Πέμπτη 5 Μαΐου 2011 στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών
Αίθουσα Χρήστος Λαμπράκης, 20:30**

Τιμές εισιτηρίων

Διακεκριμένη: 70€

A' Ζώνη: 48€

B' Ζώνη: 35€

Γ' Ζώνη: 25€

Παιδικό / Φοιτητικό: 17€

Πληροφορίες-εισιτήρια: www.megaron.gr, 210 -7282333, Ομαδικές κρατήσεις: 210-7282367

